

Arrest

nr. 122 412 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X, X en X, op 12 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 waarbij wordt geweigerd om een aanvraag tot verlenging van een verblijfsmachtiging in te willigen en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERHAEGEN, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 3 maart 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 21 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 oktober 2010 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arresten met nrs. X en X van 28 januari 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 april 2012 de beslissing om verzoekers, gelet op de medische problemen van F.H. en D.H., tot een verblijf van één jaar te machtigen.

1.6. Een ambtenaar van de stad Halle deelde verweerder op 19 maart 2013 mee dat verzoekers een verlenging van hun verblijfsmachtiging wensten.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 april 2013 de beslissing waarbij wordt geweigerd om de aanvraag van verzoekers tot verlenging van de eerder toegekende verblijfsmachtiging in te willigen. Deze beslissing, die verzoekers op 15 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 18.03.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 21.04.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 18.04.2012 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 15.05.2012 tot 02.05.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

We verwijzen hiervoor naar het medisch verslag van de arts-adviseur dd. 25.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing

1.8. Op 15 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 16 mei 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13.10.2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

Deze beslissingen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat de oudste dochter van verzoekers, A.H., werd geboren op 26 maart 1995 en derhalve meerderjarig was op het ogenblik dat voorliggend beroep werd ingesteld. Verzoekers kunnen derhalve niet optreden als wettelijke vertegenwoordigers van A.H. en het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het door verzoekers werd ingesteld voor hun meerderjarige dochter.

3.2. De Raad dient er verder op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middelen*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de bij aangetekende brieven van 16 mei 2013 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting:

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Op 18 april 2012 verklaarde verwerende partij verzoekende partij [haar] verzoek om machtiging tot verblijf gegrond. Er werd geoordeeld dat [haar] ziekte beantwoordt aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (het KB) bepaalt dat er enkel kan geweigerd worden het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) te verlengen in de volgende, cumulatieve, gevallen:

- indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend niet langer bestaan, of indien deze omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig [is];*
EN
- indien er werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de vervulling van deze voorwaarden is nagegaan.

Er werd niet nagegaan of de genezing van verzoekende partij een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Artikel 9 van het KB vereist een grondig onderzoek naar de eventuele veranderde omstandigheden die aanleiding gaven tot de machtiging tot verblijf en vereist een grondig onderzoek naar het permanent karakter en het ingrijpend karakter van deze veranderingen. In casu is dit niet gebeurd.

Besluitend dienen we te stellen dat de verwerende partij niet heeft nagegaan of de voorwaarden van artikel 9 van het KB effectief zijn vervuld en daar omtrent ook geen afdoende motivering heeft opgenomen.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing verkeerdelijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen.

Verwerende partij diende na te gaan of de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend niet langer bestaan, ofwel of deze omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig zou zijn, en of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Verwerende partij heeft verzuimd dit te onderzoeken en hieromtrent afdoende te motiveren.

In zoverre er geoordeeld zou worden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk werd nagegaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 9 van het KB en dat verwerende partij zich hiervoor mag baseren op de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM dient er verwezen te worden naar het bovenstaande.

Artikel 9 van het KB heeft overigens een andere finaliteit dan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van het KB beschermt een vreemdeling die gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven tegen elke willekeurige beëindiging van deze machtiging. Artikel 9 van het KB beoogt niet louter een bescherming om medische redenen, maar beschermt de vreemdeling met een tijdelijk verblijfsrecht tegen willekeur. Het beoogt de vreemdeling bescherming te bieden tegen een willekeurige verandering van zijn administratieve toestand.

Het advies van de adviseur-arts is niet conform artikel 9 van het KB, mist daarom draagkracht en maakt een manifeste inschattingfout. Daarenboven is het niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.“

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, immers geduid dat de omstandigheden op grond waarvan initieel een verblijfsmachtiging werd toegestaan niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat een dergelijke machtiging niet langer nodig is. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat D.H. werd behandeld voor haar cardiopathie, dat zij volledig genezen is en dat geen verdere opvolging nodig is en wordt met betrekking tot F.H. toegelicht dat hij met succes werd behandeld voor een complexe cardiopathie, dat zijn situatie nog moet worden opgevolgd, doch dat er een duidelijke verbetering is van zijn toestand, dat hij kan reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Tevens wordt uiteengezet dat de vereiste zorgen en opvolging ook in Kosovo kunnen worden verkregen. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gebaseerd derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat verweerder niet heeft onderzocht of de omstandigheden op grond waarvan hen initieel een verblijfsmachtiging werd toegestaan nog langer bestaan, of deze omstandigheden al dan niet ingrijpend zijn gewijzigd en deze wijzigingen een al dan niet voorbijgaand karakter hebben kan de Raad slechts aangeven dat verzoekers’ betoog feitelijke grondslag mist. De ambtenaar-geneesheer heeft – zoals reeds werd opgemerkt bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel – namelijk vastgesteld dat D.H. ondertussen volledig genezen is en dat F.H. zijn situatie in die mate is verbeterd dat hij naar Kosovo kan terugkeren.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder is tekortgekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

4.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de kindercardioloog die verzoekers zelf consulteerden op 3 september 2012 uitdrukkelijk bevestigde dat F.H. anderhalf jaar na de operatie die hij onderging kan worden beschouwd als genezen en dat een terugkeer naar Kosovo zijn leven niet in het gedrang zal brengen en dat D.H., na haar operatie, eveneens kan worden beschouwd als genezen van haar cardiopathie en dat er geen nood meer is om haar toestand verder op te volgen en er geen gevaar meer bestaat. Er blijkt dan ook niet dat de door verweerder aangesteld ambtenaar-geneesheer, die zich aansloot bij de bevindingen van voormelde kindercardioloog en er daarnaast, met verwijzing naar bronnenmateriaal, op wees dat er in Kosovo ook cardiologen aanwezig zijn die F.H. zijn toestand kunnen opvolgen en dat een dergelijke opvolging ook voldoende toegankelijk is, enige inschattingsfout maakte of de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schond.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor

het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het door verzoekers werd ingesteld in naam van hun meerderjarige dochter en in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing en verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK